

[Stats- og udenrigsministeren.]

det konservative folkeparti, eller i det mindste kredse, som har nær tilknytning til dette parti, som vil have en klar forståelse heraf. Derfor er min henstilling på dette punkt en henstilling, der går ud på at handle varsomt med så ømtålige anliggender som dem, der her er tale om, og undlade at drage for megen snæver partipolitik ind i spillet. Vi kan såmænd skabe hinanden vanskeligheder nok i forvejen; der er ingen, der ikke er klar over, at der på mange måder venter os betydelige vanskeligheder i den situation, som nu engang ligger foran os — så mon man ikke ville handle mest fornuftigt ved at forsøge at trække på fælles hammel til en nødvendig opgaves løsning fremfor at udnytte den, måske med en øjeblikkelig lille fortjeneste — hvad ved jeg — men i hvert fald efter min bestemte opfattelse ikke nogen varig fortjeneste?

Jeg håber, at den situation, vi er inde i nu, snart må finde sin fredelige udløsning igennem mæglingforslagets vedtagelse, og jeg har villet gøre disse bemærkninger, fordi jeg med den bedste samvittighed af verden kan sige, at den regering, som jeg har den ære at stå i spidsen for, har gjort sit bedste dels for at undgå de ulykker, vi er kommet ind i, dels for at afbøde dem på mange måder.

Det kan være forfærdelig morsomt at drille en trafikminister, der må skaffe sig vej igennem vanskelighederne på olie- og benzinleverancernes område, og jeg kan levende forestille mig, at det ikke har været en altfor opmuntrende opgave for en minister. Men hvis han ikke havde gjort det, hvad da? Hvis regeringen havde forholdt sig passiv overfor de forsyningsmuligheder, som forelå, hvad da? Jeg er tilbøjelig til at tro, at da ville de samme, som kritiserer nu, havde kritiseret endnu stærkere. Jeg har lov til at sige, at regeringen har gjort sin bedste indsats for at skabe en fredelig løsning af den konflikt, som truede, og som kom i gang. Jeg håber, at det høje ting vil gøre sit bedste for, at den løsning, som ligger foran os i løbet af en uge, bliver fredelig, bliver mæglingforslagets vedtagelse, og at vi i denne ånd beskæftiger os med det lovforslag, som foreligger her i dag.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag): Også jeg vil gerne gøre et par bemærkninger

i anledning af den megen ironi, der fra flere af de ærede ordføreres side er blevet udfoldet i anledning af dispensationerne, som vi skulle have søgt i det såkaldte nådesekretariat i Nyropsgade, altså i Dansk Arbejdsmands Forbunds kontor i Nyropsgade. Jeg må nu skuffe kritikerne med, at hverken jeg eller min kollega trafikministeren eller min kollega handelsministeren på noget tidspunkt under denne konflikt har været i Nyropsgade. Det er derimod rigtigt, at der har været afholdt en meget lang række møder i ministeriet om dispensationsproblemerne.

Jeg må her indtage ganske samme standpunkt som det, den højtærede statsminister lige har givet udtryk for. Jeg gad vide, om nogen regering i en fase af forhandlingerne, hvor der stadig er håb om en fredelig udgang på disse og, som det viste sig i dette tilfælde, oven i købet begrundet håb, forsåvidt som man jo nåede frem til et fra begge sider anbefalet mæglingforslag, om nogen regering i en sådan fase af forhandlingerne virkelig ville føle sig for fornem til at forhandle med arbejdsmændene om rent midlertidige ordninger, der sikrede olie- og benzintilførslerne til hospitalerne, sikrede benzinforsyningerne til læger, til sygeplejersker, til jordemødre, sikrede, at postvæsenet kunne fungere, så den daglige post, som vi allesammen, hele det danske erhvervsliv, alle danske organisationer og hver enkelt af os, der sidder her, er afhængige af, kunne blive udbragt. Jeg gad vide, om virkelig nogen regering ville føle sig for fornem til i en sådan fase af forhandlingerne at forhandle med et arbejdsmandsforbund om olie til trafikens opretholdelse, til Store-Bæltsfærgernes drift, til at køreplanen kunne overholdes, omend midlertidigt i nedskåret stand.

Overhovedet forstår jeg ikke helt, hvorfor det ikke er fornemt at forhandle med arbejdsmændene. Hvad er der egentlig i vejen for, at en hvilken som helst regering kan tage en forhandling med arbejdsmændene? Jeg forstår det ikke, og jeg vil gætte på, at hvis det ærede medlem hr. Erik Eriksen havde været regeringschef, eller hvis det ærede medlem hr. Aksel Møller havde været regeringschef, ville deres regering i en tilsvarende situation, i en tilsvarende fase af arbejdsproblemernes udvikling, have handlet på ganske samme måde, på nøjagtig samme måde have søgt at skaffe benzin og olie til